

Durmuş Hocaođlu

Dersimiz Milliyetçilik: I

Milliyetçiliđin Tsunami Dalgası

Yeniçađ., “Analiz”., 02 Mart 2007, Cuma., s.13
“Analiz” Sıra No: 497; 2007-012; Mart-01

YENIÇAĐ

Şâibeli ve karanlık Hrant Dink suikasti Türkiye’de milliyetçiliğin yeniden ve pejoratif bir şekilde gündeme gelmesine – daha doğrusu, bilkast getirilmesine - vesîle teşkil etti; bu, asıl gayesi millî direnci kırmaya müteveccih olduğu sıradan bir zekâ tarafından bile deşifre edilebilecek kadar basitçe hazırlanmış ve bu itibarla aslında hiç de karanlık addedilemeyecek âdî bir planın bir parçası olarak, tabii ki bir kasıt idi. Ancak, hemen dikkat çekmesi gerektiğini düşündüğüm husus, milliyetçilik üzerine – bu tâbire mürâcaat etmenin tam sırası olsa gerek – ‘atını itini nallayarak’ saldıran şer cephesinin, hesaplarında meydana gelen hatânın sarsıcı sonuçları ile travma geçirmeleri oldu: Kendi insanının – ne kadar sâhiden “kendi insanı” sorusuyla şimdilik mekân zâyî’ etmeyelim – üzerine üzerine giderek “kanaat terörü” yoluyla sindirmeye çalışan Karanlıklar Prensi’nin müttetikleri belki de ilk defa – en azından uzunca bir vakitten beridir ilk defa – “saldırı” cephelerinin önce çöktüğünü ve hemen akabinde geri püskürtüldüklerini farketmenin dehşetli şaşkınlığını yaşadılar: Çökertmek kasdıyla üzerine çullandıkları milliyetçiliğin verdiği ‘respons’, adetâ bir “tsunami” te’siri hâsıl etmişti. Milliyetçilik sinmemiş, bilakis daha da kabarmıştı; öyle ki, en azından büyükçe bir kesimi için “milliyetçilik düşmanı” denmesi gereken milliyetçilik-karşıtı köşe yazarları ve ‘fikir ve kanâat önderleri’nin hiç olmazsa mühimce bir kısmı, her türlüşünü bir hastalık olarak telâkkî ettikleri milliyetçiliğin “iyi”sinin de olabileceğini dile getirmeye başlar oldular.

Bu, şüphesiz, dikkati ve ihtiyâtı elden bırakmamak kaydıyla, “iyi” olduğu söylenebilecek bir gelişme sayılabilir. Burada “dikkat ve ihtiyat”ı, birincisi, işbu “kalem ve fikir erbâbı”nın bu dönüş(üm)ündeki samimiyetlerine sıfır îtimâdımı, ikincisi ise, bahse konu ettiğim “milliyetçi respons”un, üzerine ölü toprağı serpilmiş olmanın sessizlik ve yılgınlığına müraccah olmakla berâber, bu hâliyle çok da sıhhat ve selâmet alâmeti taşıyor olmadığını – ama bunun da esas itibariyle Türk milliyetçiliğinin yaşadığı, ‘entellektüel’den ziyâde intelijansiya ve siyâset krizinden neş’et ettiğini de gözden kaçırmayarak –, îmâ kastıyla çifte mânâda isti’mâl ettiğimi de hemen belirtmeliyim.

Evet; milliyetçilik, hiç de beklenmedik bir respons – burada “yanıt” kelimesinin tam da respons’a denk düştüğünü söyleyebiliriz – verdi ve bir de bakıverdik ki, meğerse bu muhteremler “vatansever” imişlermiş ve dahası bir de “milliyetçi” imişlermiş; tâbiî “iyisinden” olmak şartıyla – sanki kötüsüne tâlip olan varmış gibi. Nitekim bir

müddettir *siyasî basîreti* ile milliyetçiliği ve onun karşı konulamaz gücünü keşfederek milliyetçilik üzerinden siyâset üretmeye başlayan Sayın Başbakan irad eylediği hârika bir nutkunda alçak kafatasçıları ve hâin ırkçıları adamakıllı hırpalayıp yerden yere vurarak milliyetçiliğe bütün gücüyle sâhip çıkınca, “ben de bu köşede uzun zamandan beri bu anlayışı savunmaktayım” diyen bir sayın köşe yazarımız **“pozitif milliyetçilik”** diye bir terim kullandı [İsmet Berkan., “Kim Daha Milliyetçi?”, *Radikal*, 5 Şubat 2007, Pazartesi] ve hemen akabinde, aynı gün, sıcağı sıcağına bir sayın profesörümüz de – Mümtaz’er Türköne - teve ekrânında (SKY TV), bu kavramı – yoksa ‘mefhum’ mu demeliyim? – heyecanla tasvîb ve tasdîk ederek Sayın Berkan’ı, Türk düşünce dünyasına yeni – ve tabî ki muhteşem – bir kavram kazandırmış olduğundan dolayı harâretle tebrîk etti.

... konuya devam edeceğiz...

